

pentru apoteozarea nobilimii, reliefind rolul poporului unit în acțiune. Tot așa poeziile aparținând liricii revoluționare.

O altă afirmație de acest fel o aflăm la pag. 6: « Adolescențul Słowacki îl admira, firește, pe Mickiewicz însă avea serioase rezerve față de mesianismul în care acesta își înveșmînta uneori tezele patriotice ». Se înțelege, desigur, că în opera lui Słowacki mesianismul romantic nu și-a aflat nici o răsfringere. Dar în poemul în proză *Anhelli* sau în *Regele-Spirit* nu sînt oare evidente astfel de ecouri, chiar dacă sînt diferite de ideile lui Mickiewicz în ceea ce privește factorii care vor îndeplini în ultima instanță misiunea înaltă de renaștere a Poloniei?

Forțată ne pare și explicația cauzelor care l-au determinat pe Słowacki să nu participe activ la revolta din 1830—1831. Că poetul a înțeles orientarea reacționară a insurecției este cert, dar asta nu s-a întimplat o dată cu izbucnirea, sau măcar în timpul desfășurării ei, ci cu mult mai tirziu. O dovedesc răspunsurile pe care le dă în diferite tragedii și poeme în care abordează această chestiune. Valabilă ni se pare motivarea poetului M. Jastrun: firea-i bolnăvicioasă, la care am mai adăuga și înclinația spre interiorizarea solitară. Și tot așa este inexactă și neconcludentă afirmația potrivit căreia în poemul *În Elveția* « ... comparația cu izerii albaștri nu e, în realitate, decît o ultimă și neînsemnată concesie acordată vocabularului romantic, pe care Słowacki l-a folosit, de altfel, cu discreție și sobrietate » (pag. 11). Dar simbolurile destul de obscure adesea din *Anhelli*, *Lilla Weneda*, *Visul de argint al Salomeii* și *Regele-Spirit*, toate scrise ulterior?

STAN VELEA

ИЗВЕСТИЯ НА НАРОДНАТА БИБЛИОТЕКА И БИБЛИОТЕКАТА НА СОФИЙСКИЯ ДЪРЖАВЕН УНИВЕРСИТЕТ, vol. III (IX), Sofia, 1963, 458 p.

Volumul de față din *Buletinul Bibliotecii Naționale și al Bibliotecii Universității de Stat din Sofia* este consacrat celui de al V-lea Congres internațional al slaviștilor ținut la Sofia în 1963. Articolele au fost împărțite în trei părți: 1. studii referitoare la manuscrise slave de mare importanță, 2. prezentarea unor materiale de arhivă (scrisori ale unor slaviști bulgari și străini și documente despre istoria legăturilor culturale ruso-bulgare) 3. cercetări și treceri în revistă ale unor izvoare din istoria popoarelor slave, bibliografie ș.a. Pe lângă cercetătorii bulgari colaborează și numeroși străini. Astfel, N. N. Rosov, care conduce secția de manuscrise a Bibliotecii Saltikov-Șcedrin din Leningrad, trece în revistă în articolul *Literatura veche bulgară în colecția de manuscrise a bibliotecii M. E. Saltikov-Șcedrin* (p. 13—28) principalele manuscrise ce se află aci. Este vorba de cunoscutele monumente: Evanghelia de la Zograf (sec. XI), Triodul (sec. XII), lucrări ale lui Cernorizeț Hrabr, Kliment de Ohrida ș. a. Multe din acestea au fost lăsate bibliotecii de către mari slaviști ca Șafarik, Jagić, ș. a. E. Korolkova și N. I. Kravcenko (Odesa) descriu *Manuscrisele slave neruse de la biblioteca A. M. Gorki din Odesa* (p. 29—43). Este vorba de 5 manuscrise bulgare din sec. XI—XIII (cunoscutele « Foi de la Hilandar », Evanghelia de la Ohrida ș. a.), 28 de manuscrise bulgare și sîrbești din sec. XIV—XVIII, la care autorul adaugă 47 note bibliografice asupra lucrărilor care se ocupă de respectivele manuscrise.

În articolul *Studierea manuscriselor slave din depozitele bulgare* (p. 43—60), cunoscutul bibliograf bulgar M. Stoianov arată ce s-a făcut pînă acum și ce urmează a se face de aci înainte pentru un studiu complet al manuscriselor slave ce se află în diversele biblioteci și arhive din R. P. Bulgaria. Trecînd în revistă principalele cataloage și descrieri ale acestor manuscrise, Stoianov ajunge la concluzia necesității alcătuirii unui catalog general al tuturor manuscriselor vechi slave și bulgare din țară și din străinătate, utilizîndu-se și revizindu-se ceea ce s-a publicat pînă astăzi. Lucrarea cuprinde o informare completă în această problemă, precum și sugestii foarte utile.

B. St. Anghelov, în articolul *Din colecția de manuscrise a lui P. Sirku* (p. 61—73) dă date interesante asupra acesteia, publicînd notele marginale de pe acele manuscrise pe care a avut prilejul să le studieze în anul 1962 la Academia de Științe din Leningrad. Respectiv note sînt mai ales de natură literară și culturală. Una din acestea aparține preotului Stoiko, viitorul episcop Sofronie de Vrața.

D. Petkanova dă o completă *Bibliografie a Damaschinilor cunoscute la noi* (adică în R. P. Bulgaria n. n.) și în străinătate (p. 75—90). Manuscrisele se împart în două părți: Damaschine propriu zise (conținînd exclusiv sau parțial lucrările lui Damaschin Studitul) și manuscrise ce intră în această categorie, dar care nu conțin omiliile cunoscutului cărturar.